

[Axel Ivan Pedersen.]

sine bemærkninger gav udtryk for. Jeg kan imidlertid for så vidt godt forstå, om der i det ærede medlems tale var en vis irriteret tone. Jeg tager det som udtryk for, at det ærede medlem var blevet fyldt af nogle ubehagelige følelser ved at blive gjort opmærksom på de uheldige virkninger, det ville have ude i landet, hvis det forslag til folketingsbeslutning, som det ærede medlem er medforslagsstiller til, blev gennemført.

Såvel det ærede medlem hr. Lorentzen som det ærede medlem hr. Thestrup talte om den juridiske fortolkning af boligloven, og det ærede medlem hr. Thestrup spurgte, om han havde misforstået mig. Herom vil jeg gerne sige, at jeg synes, jeg udtrykte mig temmelig klart, når jeg sagde, at jeg nok tror, en streng juridisk fortolkning vil tale til gunst for § 19s dominerende betydning, eftersom det jo er en almindelig juridisk regel, at en speciel regel har hovedvægten selv over for en lovs hovedregel. Men jeg gjorde i samme forbindelse opmærksom på — og det håber jeg ikke det ærede medlem har misforstået — at jeg mente, at selv om § 19 har en sådan dominerende betydning, så havde det kun relation til spørgsmålet om statslån, derimod ikke til spørgsmålet om statsgaranti ifølge § 10, stk. 2, i kapitel III.

Når jeg har sagt det, er det ud fra den lille smule juridisk kundskab, jeg er i besiddelse af, og her må jeg give det ærede medlem hr. Thestrup ret i, at på det område behersker jeg ikke åndslevet så stærkt, som det ærede medlem hr. Lorentzen gør. Men jeg har i grundlærebogen for juridisk uddannelse — den, som i sin tid er skrevet af professor Munch-Petersen, og som i generationer har været grundlærebog ved det juridiske studium, i hvert fald til første del, og som jeg ved at man også i de juridiske studerendes kredse tager op og repeterer, inden man skal til afsluttende eksamen — fundet en lille passus, som jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil citere. Der står nemlig følgende:

„Al lovgivning er jo alene til for at tjene livet, og derfor må også den anvendelse af en lov have fortrinnet, hvorved lovens formål sker fyldest.“

Det er for mig noget, som vejer meget

tungt, og jeg vil da sige, at vi fra socialdemokratiet må holde på, at denne lovgivning skal fortolkes på en sådan måde, at den tjener livet først og fremmest.

Ordføreren for forslagsstillerne (Lorentzen): Jeg blev helt rørt over at høre det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen citere Munch-Petersen, og jeg blev også fyldt med en vis beundring over, at det ærede medlem var gået sådan i dybden; men jeg ville ønske, at han havde fortsat et par år endnu med at studere, så var han nok kommet til en anden opfattelse af spørgsmålet om, hvorvidt en almindelig regel må stå tilbage for en speciel regel. Det arbejde, det ærede medlem har gjort for at sætte sig ind i juridiske regler, er imidlertid al ære værd. Det taler i og for sig kun til ære for det ærede medlem.

Jeg skal ikke gøre forsøg på at uddybe, hvor vidt det ærede medlems og mine åndelige interesser spænder, men rent instinktmæssigt er jeg ikke i tvivl om, at der ikke er noget medlem her i salen, der ikke er klar over — og man må lade det høje tings medlemmer, at de har en ganske god og sikker opfattelse af, når en taler sådan er lidt ude at svømme, og når han er på fast grund — at det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersens mange ord om byggeriet i bred almindelighed, om livets ret o. s. v. i forbindelse med den foreliggende sag egentlig ikke har så forfærdelig stor værdi og vel næppe heller har tilsigtet andet end at tilsløre boligministerens stilling i dag i relation til den stilling, han havde som ordfører for socialdemokratiet den 13. januar i år.

Det samme gælder efter min mening i høj grad boligministerens tale i dag; han kom i den slet ikke ind på det centrale. Det centrale er kort og godt dette: vil boligministeren erkende, at den opfattelse, han tilkendegav den 13. januar, ikke var i overensstemmelse med loven? Det behøver man ikke at bruge mange ord for at svare på, for jeg kan sige, det var den ikke. Jeg kan bare citere boligministerens egne ord, som lød således:

„Jeg ved, at man har den opfattelse, at man står magtesløs over for denne udvikling, fordi man må give det private byggeri en førsteprioritet, når det selv